

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 7/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. L., CSc., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry Bratislava vo veci vedenej pod sp. zn. O Pn 999/10 a jeho uznesením z 22. februára 2011, postupom vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 1. inšpekčného oddelenia, sp. zn. ČVS: SKIS-449/IS-1-V-2010 a jeho uznesením z 20. decembra 2010, ako aj postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM v súvislosti s namietaným odobratím daktyloskopických a iných identifikačných údajov uskutočneným 25. marca 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. L., CSc., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2011 doručená sťažnosť Ing. F. L., CSc., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., z ktorej obsahu možno vyvodit', že ňou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry Bratislava (ďalej len „vojenská obvodová prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. O Pn 999/10 a jeho uznesením z 22. februára 2011, postupom vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 1. inšpekčného oddelenia (ďalej len „sekcia kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra“) sp. zn. ČVS: SKIS-449/IS-1-V-2010 a jeho uznesením z 20. decembra 2010, ako aj postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II (ďalej „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM v súvislosti s namietaným odobratím daktyloskopických a iných identifikačných údajov uskutočneným 25. marca 2010 (ďalej aj „odobratie identifikačných údajov“).

Zo sťažnosti vyplýva, že vo veci vedenej okresným riaditeľstvom pod sp. zn. ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM je sťažovateľ „*vyšetrovaný od 07. 08. 2000 ako podozrivý a od 09. 11. 2004 ako obvinený*“. V označenej veci nariadil vyšetrovateľ okresného riaditeľstva na 25. marec 2010 výsluch svedka (jeho syna), ktorého sťažovateľ na „*výsluch sprevádzal, hoci nebol predvolaný. Vzhľadom na prítomnosť sťažovateľa, vyšetrovateľ nariadil odobrať daktyloskopické odtlačky sťažovateľovi, zisťoval jeho telesné znaky, vykonať meranie tela a vyhotoviť obrazové záznamy...*“. Napriek tomu, že sťažovateľ namietal nezákonnosť odobratia identifikačných údajov, vyšetrovateľ ho vykonal, a navyše za účasti jeho syna. Proti tomuto postupu vyšetrovateľa okresného súdu sťažovateľ namietal podaním z 26. marca 2010 doručeným Okresnej prokuratúre Bratislava II (ďalej aj „okresná

prokuratúra“), ktoré označil ako „*Žiadosť podľa § 17, ods. 2, písm. a) zák. č. 153/2001 Z. z. o vykonanie dozoru nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní...*“.

Na podanie sťažovateľa z 26. marca 2010 reagovala okresná prokuratúra prípisom doručeným mu 25. októbra 2010, v ktorom „*dozorujúca prokurátorka žiaden z tam uvedených faktov nepoprela a sťažovateľovi oznámila, že vyšetrovateľ postupoval zákonným spôsobom...*“. Následne podal sťažovateľ 2. novembra 2010 obdobnú žiadosť aj Krajskej prokuratúre v Bratislave, ktorá mu následne v prípise z 19. novembra 2010 oznámila, aby sa obrátil so svojou sťažnosťou „*... na príslušné orgány Policajného zboru... uvedené úkony nie sú vyšetrovacími úkonmi a preto nepodliehajú výkonu dozoru prokurátora v trestnom konaní*“.

Dňa 29. novembra 2010 sťažovateľ podal okresnému riaditeľstvu podanie, v ktorom sa domáhal zničenia „*neoprávnene zhromaždených, zverejňovaných a zneužívaných údajov*“ a tiež dal „*podnet na preskúmanie podozrenia na spáchanie trestných činov podľa § 375 a § 192, ods. 1, ods. 4, písm. c) zák. č. 300/2006 Z. z., Trestného zákona vyšetrovateľom...*“.

Dňa 3. januára 2011 prevzal sťažovateľ uznesenie vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra z 20. decembra 2010, ktorým odmietol jeho podnet na preverenie podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Vyšetrovateľ sa v tomto uznesení priklonil k tvrdeniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, že syn sťažovateľa „*v čase úkonu čakal pred kanceláriou technikov*“, a uviedol, že policajti postupovali v súlade s § 20a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“).

Proti uzneseniu vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej „*okrem iného poprel tvrdenie, že sťažovateľov syn nebol prítomný pri popísanom úkone poukazom na okolnosť, že tento úkon sa udial vo viacerých miestnostiach a jeho syn bol pri úkonoch nielen prítomný, ale mu aj pri nich pomáhal*“.

Z priloženej dokumentácie vyplýva, že prokurátor vojenskej obvodovej prokuratúry uznesením sp. zn. O Pn 999/10 z 22. februára 2011 zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra z 20. decembra 2010 ako nedôvodnú.

Sťažovateľ sa následne sťažnosťou z 5. mája 2011 adresovanou ústavnému súdu domáhal ochrany svojich ústavou garantovaných práv, ku ktorých porušeniu malo dôjsť odobratím identifikačných údajov v konaní pred ústavným súdom. O tejto sťažnosti ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 297/2011 z 28. júna 2011 tak, že ju odmietol ako neprípustnú, s poukazom na to, že sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky nápravy, a to konkrétne podnet a opakovaný podnet v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

Na základe právneho názoru vysloveného ústavným súdom v uznesení sp. zn. III. ÚS 297/2011 z 28. júna 2011 sťažovateľ podal 19. augusta 2011 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podanie označené ako „*Podnet podľa § 31 zák. č. 153/2001 Z. z. na preverenie zákonnosti uznesenia č. O Pn 999/10 Vojenskej obvodovej prokuratúry v B., B., z 22. 02. 2011 a jemu predchádzajúcich konaní*“. Označený podnet sťažovateľa bol odložený ako nedôvodný prípisom Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „vyššia vojenská prokuratúra“) č. k. Vn 229/11-8 z 21. októbra 2011.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že k porušeniu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru došlo „*postupom Vojenskej obvodnej prokuratúry v B., Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Okresného riaditeľstva policajného zboru v konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS: ORP-770/OEK-B2-2009-TM*“, skonštatuje, že „*odobratie identifikačných údajov sťažovateľa dňa 25. 03. 2010 na Okresnom riaditeľstve policajného zboru... bolo nezákonné*“, a uloží okresnému riaditeľstvu „*odstrániť nezákonný stav a obnoviť stav pred porušením*“ základných práv „*prostredníctvom odstránenia záznamov o identifikačných*

údajoch sťažovateľa...“. Súčasne sa domáha priznania primeraného finančného zadostučinenia od každého porušovateľa v sume po 10 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania osobitne sústredil na posúdenie, či sťažnosť možno považovať za prípustnú.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre). Podľa § 34 ods. 2 uvedeného zákona ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nielen podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, ale aj opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06). Podnet, ako aj opakovaný podnet zakladajú povinnosť príslušného prokurátora, resp. nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

Ústavný súd aj v predchádzajúcich konaniach vyslovil právny názor, že vynechanie nielen podnetu, ale aj opakovaného podnetu ako právneho prostriedku nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale

aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (m. m. I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

Ústavný súd nenašiel relevantný dôvod na to, aby sa vo veci sťažovateľa odchýlil od uvedeného právneho názoru, a to o to viac, že sťažovateľ bol na povinnosť podania podnetu, ako aj opakovaného podnetu ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu upozornený už v uznesení ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 297/2011 z 28. júna 2011. Zákon o prokuratúre poskytoval a stále poskytuje sťažovateľovi aj ďalší prostriedok nápravy – opakovaný podnet (podľa § 34 až § 36 zákona o prokuratúre), ktorým sa mohol, resp. môže domáhať preskúmania zákonnosti postupu vyššej vojenskej prokuratúry.

Uvedený právny prostriedok umožňoval, resp. umožňuje sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu vzhľadom na právomoc nadriadeného prokurátora záväzným pokynom nariadiť prijatie efektívnych opatrení v predmetnej veci aj napriek doterajšiemu postupu vyššej vojenskej prokuratúry, ak by na základe opakovaného podnetu sťažovateľa dospel k záveru, že označený postup vyššej vojenskej prokuratúry, príp. postup, ktorý predchádzal jej postupu, bol v rozpore so zákonom.

Využitie tohto právneho prostriedku je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05).

Sťažovateľ v konaní vedenom ústavným súdom ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že v účinnom vyčerpaní opravného prostriedku mu bránil dôvod hodný osobitného zreteľa. Preto vôbec neprichádzal zo strany ústavného súdu do úvahy prípadný postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietnuť pre neprípustnosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2012